

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 364/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. K., B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 12 C 27/2010 z 2. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 312/2011 zo 16. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. K. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2012 doručená sťažnosť Mgr. I. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 12 C 27/2010 z 2. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 312/2011 zo 16. mája 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 27/2010 domáhala proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, zaplata sumy 500 000 Sk, t. j. 16 596,96 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 27/2010 z 2. augusta 2011 žalobu sťažovateľky v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O odvolaní sťažovateľky proti označenému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 24 Co 312/2011 zo 16. mája 2012 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (obidva rozsudky nadobudli právoplatnosť 25. mája 2012).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„... Okresný súd v Piešťanoch pod č. k. 12 C 27/2010 žalobu mojej klientky zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku. ...

Po podaní odvolania KS Trnava pod č. k. 24 Co 312/2011 skonštatoval, že žaloba bola podaná včas, rozhodnutie súdu I. stupňa však potvrdil z toho dôvodu, že moja klientka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi spôsobenou škodou a postupom súdov v konaniach OS Trnava 17 C 222/88 a 17 C 39/91 a OS Piešťany 5 C 10/00 a 11 C/01. ...

Vo veci mojej klientky v cit. súdnych konaniach súdy až do roku 2010 na dlhé roky prerušovali úplne nedôvodné konania, no najmä opakovane vydávali predbežné opatrenia, ktorými až do r. 2008 zakazovali mojej klientke disponovať a nakladať s jej vlastníckym právom k nehnuteľnostiam, čím de facto jednojednoznačne umožňovali A. P. jej nehnuteľnosti od mája 1988 (v podstate až doteraz, teda 24 rokov, nakoľko aj exekučné konanie aj trestné konania sú zatiaľ bezvýsledné) bezplatne užívať a vlastne takýmto, odobrovaním súdov na jeho pobyt nehnuteľnosti úplne zničiť.

Takýmto postupom súdy sústavne porušovali čl. 20 a 21 Ústavy SR, v dôsledku čoho došlo aj k spôsobenej majetkovej ujme vyčíslenej sumou 500.000 Sk Za túto škodu musí SR zast. MS SR niesť zodpovednosť a preto som podala aj dovolanie na NS SR...“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, aby „... zrušil nezákonné rozhodnutia súdov I. a II. stupňa vo veci OS Piešťany č. k. 12 C 27/2010 a vec vrátil súdu na nové konanie...“ a aby jej „... priznal... primerané finančné zadosťučinenie za nezákonné postupy súdov a náhradu trov tohto konania“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 27/2010 z 2. augusta 2011 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 Co 312/2011

zo 16. mája 2012, k porušeniu ktorého malo dôjsť v dôsledku nezákonnosti označených súdnych rozhodnutí.

1. K namietanému rozsudku okresného súdu

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľmi označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa § 201 prvej vety zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom rozhodujúcom období (ďalej len „OSP“) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 201 OSP proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 27/2010 z 2. augusta 2011 bolo prípustné odvolanie – riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka napokon aj účinne využila. Krajský súd sa v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (t. j. proti napadnutému rozsudku okresného súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému rozsudku krajského súdu

Obdobne aj v súvislosti s napádaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 Co 312/2011 zo 16. mája 2012 ústavný súd konštatuje, že podľa svojej doterajšej judikatúry dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ustanovení § 236 a nasl. OSP považuje za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, I. ÚS 209/05), preto ho nemožno nahradiť rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ako to zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, sťažovateľka v podstate na základe tých istých námietok, akými odôvodňuje svoju sťažnosť, podala proti označenému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom podľa zistenia ústavného súdu dosiaľ prebieha konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Cdo 176/2012.

Z ustanovenia § 238 ods. 3 OSP vyplýva, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu (krajského súdu), ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné, len ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Keďže v danej veci o taký prípad nešlo, dovolanie proti označenému rozsudku krajského súdu bolo prípustné iba z dôvodov zmätočnosti podľa ustanovenia § 237 OSP, v prípade preukázania ktorých by mohlo dôjsť k naplneniu účelu sledovaného sťažovateľkou aj v konaní o sťažnosti, a to predovšetkým k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto podľa názoru ústavného súdu v tomto čase je predčasné a bez významu zaoberať sa jeho prípadnou meritórnou nesprávnosťou.

Ústavný súd tiež poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní, pričom lehota na podanie sťažnosti proti dovolaním napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu sa považuje za zachovanú (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti (t. j. vo vzťahu k rozsudku krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozsudkov, o priznaní finančného zadosťučinenia, ako aj o trovách konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2012